

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2021. április 22.
(csütörtök)

Szepesy László

AZ IMÁDSÁG ÉS ISTENNEL VALÓ KAPCSOLATUNK

Énekek: 130, 272

Alapige: Filippi 4,6-7

„Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságotokban és könyörgésekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt. És az Istennek békessége, mely minden értelmet felülhalad, meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, azért is, amit ebben a zsoltárban énekelhettünk, hogy Te irgalmas vagy, Hozzád bármikor fordulhatunk. És köszönjük, hogy Te lehajolsz hozzánk, velünk vagy minden állapotunkban: szenvedésünkben, veszteségeinkben, örömeinkben és áldások közepette is.

Magasztalunk azért, hogy könyörülsz bűneinken, és segítesz abban, hogy ne a bűnös szív határozhassa meg, hogy mit gondolunk, mit higgyünk, hanem Szentlelked uralkodik bennünk, és a Lélek által vezetettek lehetünk. Köszönjük, hogy naponként adod nekünk igédet, ami által erősítesz, bátorítasz bennünket. Köszönjük, Urunk, hogy az Ő munkája révén gyümölcssei megteremhetnek bennünk. És köszönjük azt, hogy Jézus Krisztus gólgotai keresztyére nézve minden viharban és minden fájdalom-ban bizonyosak lehetünk abban, hogy szeretsz bennünket, mert abban mutattad meg irántunk való szeretetedet.

Köszönjük, hogy ezen a mai estén is jöhetünk Hozzád, és magasztalunk azért, hogy kérhetjük: add nekünk a Te igédet úgy, ahogyan az esőt adod. És ahogyan az eső lehullik, és megöntözi a földet, és gyümölcsözővé teszi azt, és áldássá lesz a föld számára, úgy a Te igéd a mi szívünkben megteremheti mindazt a jó cselekedetet, amely Téged dicsőít. Kérünk, hogy így munkálkodjál ma is a mi javunkra, áldásunkra és a Te dicsőségedre.

Szent Fiaid nevében kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Kedves Testvérek! A mögöttünk lévő időszakban több testvérünket is magához hívta az Úr. Mint azt a legtöbben tudják, legutóbb ezt a mögöttünk lévő vasárnap tette meg fiatal testvérünkkel, akiért gyülekezetünk közössége hosszú heteken át kitaratóan és buzgón könyörgött. Hálát adok az Úrnak, hogy az Ő igéjén keresztül eddig is erősítette és vigasztalta a családot és a mi lelki családunkat, a gyülekezetet is. Azért is hálát adok, hogy bízhatunk abban, hogy Urunk fog minket megtanítani arra, hogyan éljünk együtt ezzel a veszteségünkkel, gyászunkkal, és arra, hogyan legyünk hálásak elköltözött testvérünk életéért és üdvösségéért. Mindezek mellett azonban sok gyötörő kérdés is felvetődhet bennünk, amelyekre, ha nem kapunk igei választ, akkor az túskeként maradhatnak bennünk, és kihatással lehetnek az Úrral való kapcsolatunkra. Ilyen kérdés például az, hogy az Úr miért nem cselekedett könyörgésünk szerint, miért nem adta vissza nekünk testvérünket. Vagy: hogyan tudnánk elfogadni az Ő döntését és akaratát úgy, hogy közben ne zúgolódjunk, ne forduljunk az Úr ellen? Mindezek a kérdések imádságainkkal és Urunk azokra adott válaszával kapcsolatosak, és azokra csakis Isten igéjében, egyedül Őnála van válasz, és csak Tőle kaphatjuk meg azt. A mai igehirdetésben Isten néhány válaszára szeretném felhívni a figyelmüket a felolvasott ige alapján. Minden kérdésre nincs időnk természetesen kitérni, ezért csak a legalapvetőbbekre szeretnék figyelni.

Isten az apostol által először arra késztet minket, hogy gondolkozzunk el arról, amit kérni szoktunk. Imádságainkban ugyanis azt kérjük el, ami az Úrnál van, tehát azt, ami az Övé, és nem a miénk. Azzal, hogy kérünk, ezt ismerjük el. Másrészt a kérés azt is jelenti, hogy mi elmondhatjuk Neki a kívánságainkat – ahogyan az apostol itt bátorít is minket –, és az Úr maga dönt a felől, hogy azt, ami az Övé, odaadja-e nekünk, vagy sem. Ugyanis Ő rendelkezik felette. Erre utalnak azok a kifejezések itt, amiket az apostol használ ebben az igeversben. Az imádság görög szava a hétköznapi nyelvben azt is jelentette, hogy valamit megkívánni, amiről tudom, hogy másé, és nekem nincs meg. A könyörgés kifejezés eredeti nyelven pedig hiányt jelentett, valamit, amire szükségünk van, amit csak másvalaki tud megadni nekünk. Ezek a szavak tehát arra emlékeztetnek minket, hogy Istené az, amit kérünk, nem a mi tulajdonunkban van, és így nem tarthatunk rá igényt, hanem csak kérhetjük és kívánhatjuk azt. A hálaadás kifejezés szintén erre utal: „hálaadással tárjátok fel kéréseiteket”. Hálát adni, megköszönni valamit abban az esetben szoktunk, amikor valaki megajándékoz minket. Ebben az igeversben tehát minden arra emlékeztet, hogy imádságaink, kéréseink tárgyai Istenéi, és még ha kívánjuk is azokat, akkor is Ő az, akinek joga van dönteni a kért dolog felől. Erről mi sajnos hajlamosak vagyunk időnként elfeledkezni, vagy pedig azt hisszük már, hogy amit kérünk, az a miénk.

Ezt az alapvetőnek tűnő, de mégis lényeges isteni igazságot különösen akkor fontos elfogadnunk és hinnünk, amikor szeretteinkért imádkozunk. Ha sikerről, valamilyen tárgyról, lelki ajándékról van szó könyörgéseinkben, azokról még könnyebben el tudjuk fogadni, hogy Isten dönt felőlük. Arról viszont, hogy szeretteinket és saját életünket is csak egy időre kapjuk meg Istentől, mintegy kölcsönbe, mert úgymond a tulajdonjogról az Úr sosem mond le, mindig az Övéi maradunk, erről sajnos hajlamosak vagyunk elfeledkezni. Ez pedig imádságainkban úgy tükröződik, hogy nem azt kérjük Istentől, hogy mutassa meg nekünk, mit akar az Övéivel vagy velünk tenni, hanem azt kérjük: adja vissza nekünk azt, ami a miénk.

Pedig alázattal azt kellene végig gondolnunk, hogy egy hívő ember kihez is tartozik leginkább, világi kifejezéssel élve, ki tarthat igényt rá elsősorban. Felesége, gyermekei, szerettei, családja, gyülekezete, munkatársai? Természetesen mindannyian, hisz az Úr ajándékai vagyunk egymásnak és szeretteink is az Úr ajándékai. Nemcsak a gyermek ajándék a szülőnek, az Úr ajándéka, hanem mindannyian azok vagyunk egymásnak. De vegyük tekintetbe azt is, hogy egy hívő embert mennyi szál és kapocs köt össze Istennel. Urunk magáénak mond minket a teremtés jogán, hisz Ő alkotott minket, ismer bennünket, ismer minden bennünk zajló folyamatot, gondolatot, számon tartja még hajszálainkat is. De mi, hívők az Övéi vagyunk a megváltás jogán is, hiszen a legdrágább árat fizette értünk, egyszülött Fia, Jézus Krisztus életét és véréát adta oda azért, hogy megmentsen minket magának, hogy az Övéi legyünk. Mindezt pedig azért tette, mert irántunk való szerelméből eljegyzett minket magának, mint vőlegény a menyasszonyt – így is az Övé vagyunk –, hogy boldogan Vele és Neki éljünk! Szerető Atyaként úgy szeret bennünket, mint gyermekeit, és ezt megmutatja nekünk abban, hogy mindenben gondoskodik rólunk, és örömmel fogad minket, tékozló gyermekeit, mindig tárt karokkal vár bennünket. Ő a mi főpapunk, aki közbenjár értünk minden egyes nap, aki megengesztelte Isten haragját irányunkban, aki áldozatot mutatott be értünk. A Vele való kapcsolatunk nem távoli, hanem személyes, pásztori. Ő a mi főpáfétánk, tanítónk, aki az igazságra, Isten útjaira tanít személyesen minket. Ez nem a rideg tanár-diák kapcsolat, hanem a személyes tanító és vezető kapcsolat, hogy tudjunk úgy élni és harcolni a mindennapi küzdelmeinkben, ahogy azt az Úr akarja. Ő a mi királyunk, akinek mi alattvalói és szolgálói lehetünk örömmel, akikre az Ő saját vagyonát és talentumait bízza, aki az Ő örömebe fog bevinni minket. Szentlelkét adta nekünk, aki a szívünkben él, vígasztal, bátorít, gyümölcsét termi bennünk, meghatározza gondolatainkat, érzéseinket, magyarázza nekünk Isten igéjét. Testvérek, még folytathatnám a felsorolást, de nem teszem. Ezekből is láthatjuk, hogy Isten milyen sokféle módon van velünk kapcsolatban. Isten sokkal inkább magáénak tarthat minket, mint bárki más ezen a világon, mert az Övéi vagyunk. Imádságainkkor tehát fontos, hogy mindig szem előtt tartsuk ezt, hogy mi most azt kérjük el, ami elsősorban az Úré, nem pedig azt, ami a miénk!

Ugyanakkor fontos arra is röviden kitérnünk, hogy nem azért hívja fel erre a figyelmünket az apostol, hogy amit kérünk, az az Úré, hogy elbátortalanítson minket az imádságban, hanem ellenkezőképpen, azért, hogy bátorítson minket benne, és megláttassa velünk az imádság örömet és kiváltságát. Mert nagy ajándék az, hogy azt, ami nem a miénk, nekünk ígéri az Úr, és elkérhetjük Őtőle. Egy egyszerű példával hadd magyarázzam meg jobban a dolgot. Gondoljuk végig, hogy melyik gyermek szomorkodna amiatt, ha valaki azt mondaná neki: tessék, itt van előtted 10 ajándék, amelyeket én neked adok, de nem egyszerre. Van közöttük olyan, amit most, és van, amit majd csak később kaphatsz meg. Elmondhatod nekem, hogy melyiket szeretnéd, de majd én döntöm el, hogy azt most, vagy később kapod meg. Vajon a gyermek mit tenne? Szomorkodna amiatt, hogy nem ő döntheti el, hogy most mit kap, vagy pedig hálás azért, amit megkap ajándékba? Gyakran ez a kérdés a mi imádságainkkal kapcsolatban is. Isten számos ígérését adja nekünk az Igében, amelyeket imádságainkban bátran elkérhetünk Őtőle, de Ő magának tartja fenn azt a jogot, hogy eldöntse, melyiket adja most oda nekünk, és melyiket csak később. Ilyenkor eldönthetjük, hogy amiatt szomorkodunk, hogy nem azt kaptuk, amit először kértünk, vagy pedig hálásak vagyunk azért, amit ad az Úr. Lehet, hogy mást, de az is jó. Lehet, hogy a dol-

AZ IMÁDSÁG ÉS ISTENNEL VALÓ KAPCSOLATUNK

gok leegyszerűsítésének tűnik ez a hasonlat, de mégis jól tükrözi, hogy Isten milyen lehetőséget ad nekünk az imádságban. A kérés jogát adja nekünk, és azt az ígéretet, hogy minden jót ad nekünk, de a döntés jogát, hogy ezt mikor és hogyan teszi, magának tartja fenn. De most menjünk tovább az Ige üzenetében.

Hogy még jobban megértsük azt, hogy Isten hogyan használja fel imádságainkat arra, hogy formálja Vele való kapcsolatunkat, most hadd beszéljek egy kicsit arról, hogy hogyan is kérünk mi. Az Ige arra mutat rá, hogy imádságaink, kéréseink egy kapcsolat keretén belül hangzanak el. Ez a kapcsolat pedig nem más, mint az Isten és miközöttünk lévő Atya-gyermek kapcsolat. Jézus Krisztus is erre hívta fel tanítványai figyelmét, és erre emlékeztet minket is újból és újból, amikor közös imádságunkat így kezdjük, hogy mi Atyánk. Azaz: mi Isten elé úgy mehetünk kívánságainkkal, ahogyan egy gyermek megy oda édesapjához. Amiről Pál apostol alapigénkben beszél, az erről a bensőséges kapcsolatról szól. Mert tegyük fel a kérdést: kinek akarja az ember feltárni a szíve belsejében lévő aggodalmait, kéréseit és kívánságait? Ki előtt meri szívét ennyire megnyitni, és ezzel, mint egy kiszolgáltatni magát a másiknak? Csak az előtt tud így megnyitni, akivel szoros, szeretetteljes, bizalmi kapcsolata van! Továbbá kérdezzük meg magunktól azt is, hogy ki az, akitől egyáltalán kérni merünk? Olyan valakitől, akiről tudjuk, hogy gyűlöl minket, és szűkmarkúnak gondoljuk, vagy pedig olyantól, akiről sugárzik a segítőkészség, akiről feltételezzük, hogy kész adni nekünk, aki azt ígéri, hogy jóságos lesz velünk? Úgy gondolom, hogy nem kell a választ kimondanom. Amikor tehát igazán, hitből imádkozunk, azt csak Istennel való bensőséges kapcsolatunk keretén belül tehetjük meg igazán. Úgy, hogy feltételezzük Őröla, hogy Ő megbízható, jóságos, könyörületes, segítőkész, aki készségesen adja nekünk azt, ami az Övé.

Az imádságban Isten erre a kapcsolatra nemcsak emlékeztet minket, hanem ennek megélésére bátorít, elhívésében segít, és ennek a kapcsolatnak a boldogságát munkálja az imádság által is. Isten az imádságot értünk adta, hogy Vele való kapcsolatunkban erősítsen minket. Nem Neki, nekünk van erre szükségünk. Ezért tanít minket Pál apostol által is arra, hogy milyen szívvvel és hittel menjünk Őelé, amikor könyörgéseinkkel Hozzá fordulunk. Gyülekezetünk volt lelkipásztora, Joó Sándor mondott egyszer ezzel kapcsolatban egy nagyon jó hasonlatot. Azt mondta: ne úgy menjünk Isten elé, mint a koldus, aki odaáll egy ismeretlen gazdag ember elé. Ne is úgy kérjünk Őtőle, mint egy idegentől, hanem úgy, mint a gyermek az apjától! A koldust csak az érdekli, amit kap; és az, akitől kapja, nem! Neki mindegy, hogy kitől kapja! A gyermek számára azonban a legfontosabb az apa, a vele való kapcsolat, a szeretetközösség, az együttlét. Ha ez megvan, akkor már nem is az a fontos, hogy ez az apa mit ad, mert a gyermek egészen biztos lehet abban, hogy jót fog adni, pont azért, mert a szeretetéből indul ki, és abban bízunk.

Hadd egészítsem ki ezt egy további hasonlattal és példával, hogy ez a bizalom, ez a szeretet miben nyilvánul meg. Ha egy kisgyermek elesik, és elkezd vérezni a lába, és odaszalad édesapjához, akkor mit és hogyan fog kérni tőle? Meg fogja neki mondani, hogy mit hogyan tegyen? Apa mosd le a sebemet, de tiszta vízzel, nehogy elfertőződjön. Fertőtlenítsd le a sebemet, de ne csípjen, és ne fájjon. Utána vedd elő a sebtapaszt, húzd le róla a papírt, és ragaszd rá a sebemre óvatosan. Közben pedig természetesen vigasztaljal, mert nagyon fáj a lábam, mondogasd, hogy nem lesz semmi baj, be fog gyógyulni. Így kér egy kisgyermek segítséget? Dehogyan! Odamegy az édesapjához, akiben bízunk, akiről tudja, hogy szereti, és tudja, hogy nála van a segítség,

és csak annyit mond: segíts! És ebben benne van minden kérése. És a többit ráhagyja az apjára. Lehet, hogy az, amit az apa tesz, fájni fog, ezt nem lehet mindig elkerülni. De mindvégig érezteti gyermekével a szeretetét, vigasztalja, bátorítja és erősíti őt. Az apa és gyermeke közötti szeretetkapcsolat segít a gyermeknek az egész idő alatt. Ugyanígy kellene nekünk is imádkoznunk!

Pál apostol is valami ilyesmire utal alapigénkben. A 6. versben ezt mondja: „*imádságokban és könyörgésekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt*”. Azután hirtelen, mintha nem is konkrét kívánságokról lett volna szó, azzal folytatja, hogy Isten meg fog minket, szíveinket és gondolatainkat őrizni a Vele való szeretetkapcsolatban: „*És az Istennek békessége, mely minden értelmet felülhalad, meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban*”.

De hiszen az előbb még a kívánságokról volt szó, nem?! Mi történik azokkal? Miért tér rögtön rá egy másik témára? Isten nem hallotta őket? Dehogynem hallotta, ott vannak Előtte. Ahogyan Jézus Krisztus is hallotta, amikor a haldokló Lázárhoz hívták. Isten számon tartja kéréseinket, nem feledkezik meg róluk. De nekünk mi a fontos? Az, hogy milyen kapcsolatban vagyunk Istennel, vagy az, hogy mit tesz azután, hogy kértünk Tőle valamit? János apostol Lázár történetében ugyanarra hívja fel a figyelmünket, mint alapigénkben az apostol. Arra, hogy fontosabb az, hogy kéréseink során bizonyosak legyünk Isten szeretete felől, mint az, hogy ezt a szeretetét milyen tettében mutatja meg nekünk. Mielőtt János apostol a 6. versben beszámolna nekünk arról, hogy Jézus a kérést követően még 2 napig nem indult el Lázárhoz segíteni neki, az 5. versben Isten biztosít minket afelől, hogy „*szerette Jézus Mártát, és annak nőtestvérét és Lázárt*”. És miután az Ő szeretetéről beszélt, utána halljuk ezt a furcsa hírt, hogy mégsem indult el. Szerette őket, és nem indult el. Fontosabb ugyanis először azt tudnunk, Testvérek, hogy Isten szeret minket, mint azt, hogy utána hogyan válaszol imádságainkra. Mert Isten válaszát könyörgéseinkre, hogy megteszi-e a kért dolgot, vagy nem, csak a Vele való kapcsolatunkon keresztül érthetjük meg úgy, hogy bizonyosak vagyunk abban, hogy Ő szeret minket. Isten tetteit másként nem lehet megérteni. Csak azon a kapcsolaton keresztül, amiben vagyunk vele, hogy a szereteten keresztül nézzük az Ő tetteit, vagy pedig a bizonytalanságon, esetleg kételyen keresztül. Akkor is szeretett Krisztus, amikor nem ment Lázárhoz, és hagyta meghalni. Isten szeretetét mi nem korlátozhatjuk le arra, hogy csak akkor szeret minket, ha azt teszi, amit Tőle kérünk. Az Ő szeretete ennél nagyobb. Úgy is tud minket szeretni, hogy nem teljesíti kéréseinket.

Pál apostol erre akar rámutatni alapigénkben. Biztosítani akar minket afelől, hogy kívánságaink ott vannak Isten kezében, és azt kéri tőlünk, hogy a Vele való szeretetkapcsolatunk keretén belül Őrá tudjuk bízni ezeket a kéréseket, mert Ő tudja, hogy mit kezdjen velük. Számunka az legyen a reménység tárgya, hogy az Isten békessége ott lesz majd a szívünkben, megnyugodhatunk benne. Ez az imádság egyik értelme, Testvérek! Megnyugodni Isten szeretetében, és remélni a békességet Vele. Nem az a fontos, hogy mi történik velünk, hanem az, hogy ami velünk történik, azáltal hogyan alakul az Istennel való kapcsolatunk. Mert Isten egy adott, konkrét válasza imádságunkra lehet számunkra átok és áldás is. Átok, ha Tőle távolabb visz, Ellene fordít; áldás, ha közelebb visz, ha Hozzá fordulunk hálával, vagy éppen erőtlenségeink, fájdalomaink miatti kéréssel. Attól függ, hogy hogyan alakul a Vele való kapcsolatunk, hogy mit hiszünk Isten irántunk való szeretetéről! Ha elhisszük, hogy Ő jó

AZ IMÁDSÁG ÉS ISTENNEL VALÓ KAPCSOLATUNK

és jót tesz velünk, akkor még a fájdalmas válasz is közelebb vihet minket Istenhez, ha pedig nem hisszük el az Ő szeretetét, akkor még az sem visz közelebb Hozzá, ha megkapjuk, amit kérünk.

Végül pedig, de nem utoljára, azt kell megnéznünk, hogy mit mond ez az ige az-zal kapcsolatban, hogy hogyan vezet el minket Isten az imádságon keresztül akarátá-nak elfogadásához. Mert az imádságban két akarat találkozik. A miénk és Istené. Mi is akarunk valamit, és ezt elmondjuk Istennek, aki szintúgy akar valamit. Az Ő általá-nos akaratát az Igéből ismerhetjük. Ígéreteiben fel is jogosít minket arra, hogy azokat kérjük, és a bennük való hit által az Ő akaratával azonosulni tudjunk. De Istennek van egy előttünk rejtett akarata, amit előre nem ismerhetünk: ez pedig az, hogy mi hogyan fog történni az életünkben velünk. A kérdés az, hogy a mi akaratunk milyen viszonyban van Istennek ezzel az ismert és titkos akaratával. Sokan félreértik az imád-ságot. Azt hiszik, annak lényege abban áll, hogy az én akaratomhoz próbálom meg Is-ten akaratát hajlítani. Másként fogalmazva: az én akaratomat próbálom meg Isten titkos akarata fölé helyezni. De tudjuk jól, hogy ez nem így van, az Ige mást mond er-ről. Az Ézsaiás 55,9-ben ezt olvassuk: *„Mert amint magasabbak az egek a földnél, akképpen magasabbak az én útjaim útjaitoknál és gondolataim gondolataitoknál!”* Ez pedig nemcsak azt jelenti, Testvérek, hogy nem mindig érthetjük meg Isten akara-tát velünk kapcsolatban, hanem azt is, hogy az Ő akarata erősebb a miénknél, az fog megvalósulni elsősorban. Ha pedig Isten akarata eltér a mi kérésünktől, akkor ab-ból gyakran támad szívünkben békétlenség. Mit tegyünk ilyenkor? Hogyan sikerülhet elfogadnunk Isten akaratát?

Pál apostol válasza erre a kérdésre egyértelműen Jézus Krisztus golgotai kereszt-je! Mit mond ugyanis a 7. versben? Azt, hogy az Istennek békessége fog megőrizni minket Istennel való szeretetkapcsolatunkban. De hogyan? Szívünk és gondolataink békétlenkednek, nehezen tudjuk elfogadni azt, hogy Isten másként döntött, hogy aka-rata eltér a mi kérésünktől. De ebben az esetben sem az a fő kérdés, ahogyan arra korábban is utaltam, hogy Isten mit tesz, hanem az, hogy tette mögött látjuk-e az Ő szeretetét és irgalmát. Mi az, amin keresztül Isten biztosítani akar minket ezek felől? Miből lehetünk bizonyosak abban, hogy Isten szeret minket, és megbékélt velünk? Hogy nem szeretetlensége miatt döntött másként, mint ahogyan mi szerettük volna? A válasz egyértelműen Jézus Krisztus golgotai keresztje! Ha bizonytalan vagy Isten irántad való szeretete felől, mert másként cselekedett, mint ahogy szeretted volna, és úgy véled, nem hallgatta meg imádságodat, akkor mennyei Atyánk a figyelmedet (és az enyémet) a golgotai keresztre akarja irányítani. Mert azt mondja Krisztus halálá-ról az Ige: *„Az Isten pedig a mihozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mi-kor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt”* (Róma 5,8). Miben lett látha-tóvá Isten szeretete irántunk? Abban, ahogy válaszolt az imádságban? Azt mondja az Atya: nézz a keresztre, ott láthatod az én irántad való szerelmemet! Ne abban mérd tehát le, hogy Isten szeret-e téged, hogy meghallgatta-e a kérésedet, és úgy alakítja-e az életedet, ahogyan te szeretnéd, még ha kérésed meg is egyezik az Ő akaratával, ha-nem abban, hogy milyen nagy áldozatot hozott érted, amikor a számára legdrágábbat, egyszülött Fiát adta oda azért, hogy megmentsen téged. Ebben lásd az Ő szeretetét minden egyes nap! Ő a garanciája annak, hogy megbékélt veled, és neked békessé-ged lehet minden fájdalom ellenére is Ővele. Mert *„békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által”* (Róma 5,1). Amikor Pál azt mondja, hogy a békességben őriz meg minket, és az *„Isten békessége ... meg fogja őrizni”*, akkor itt ez a békesség

Jézus Krisztus maga, és az az állapot, amit adott nekünk. Ha ezt örömmel elhiszed, akkor bizonyossá válhatsz abban minden körülmények között, hogy Isten szeret téged. Akkor Isten akaratomat és szívedet is megbékíti az Övével. Hogyan? Úgy, hogy segít megalázni akaratomat az Övé előtt. Mert a Vele való szeretetkapcsolatban többé nem az lesz a lényeg számodra, hogy Istent a te akaromdhoz hajlítsad, hanem hogy a saját akaratomat hajlítsd Szentlelke által az Istenéhez.

Egy másik képpel hadd magyarázzam meg ezt. A Biblia a reménységünket horgonyhoz hasonlítja (Zsidók 6,19). Amikor kéréseinket elmondjuk Istennek, mi is reménykedünk azok beteljesítésében. De a horgony hogyan működik? Kivetem a horgonyt a hajóból, és a hajó magához húzza a tenger alján lévő földet? Nem! A horgony a hajót húzza és köti oda a tenger aljához. Ugyanígy van ez az imádságban is. Az imádság nem Istent vonja hozzánk, hanem minket von Istenhez. A mi erőtlen, gyakran bűnös akaratomkat az Ő hatalmas isteni akaromával kapcsolja össze, és segít ahhoz közelednünk. Ha a horgonyt ugyanis el kezdjük húzni, akkor nem a föld mozdul meg, hanem a hajó. Ugyanígy az imádságban Isten a mi akaromkat akarja az Övéhez közelebb vinni, nem pedig a sajátját a miénkhez. Ez pedig a gyakorlatban azt jelenti, hogy Isten segít nekünk megalázkodni abban, hogy akaromkat az Övé alá vessük, és így az Övét el tudjuk fogadni. Mindezt pedig azért tudjuk megtenni, mert bizonyosak lehetünk és bízhatunk abban, hogy Isten szeret minket, és az Ő akaromában ez az irántunk való szeretete valósul meg. Ebben nincs mindig ott a megértés, nem mindig értjük Isten cselekvését, de a bizonyosság mégis ott lehet, hogy Isten szeret engem. Ennek a hogyanját nem tudjuk, nem értjük, de Isten szeretete bizonyos lehet számunkra. Jézus Krisztus golgotai keresztye miatt biztosak lehetünk afelől, hogy Isten velünk kapcsolatos terve a békesség, és szívünk, gondolataink megőrzése a Vele való szeretetteljes kapcsolatban. Ez az Ő akaromta, ez az, amiért munkálkodik, ezért döntött máshogy. A más döntés azt jelentette, hogy Ő meg akar őrizni minket a vele való kapcsolatban, még ha mi az ellenkezőjét érezzük, akkor is. Ezért kérhetjük hittel újból és újból a Miatyánkban is, ahogy szoktuk: *„legyen meg a Te akaromd, mint a mennyben, úgy a földön is”*. Ahogyan ennek elmondása során reménység szerint ezt komoly hittel és őszintén gondoljuk, ugyanígy segít Isten alázattal, az Ő szeretetében bízva kérni konkrét esetekre nézve, hogy *„legyen meg a Te akaromd”*.

Látjuk tehát, hogy Isten mint akar munkálkodik bennünk az imádság által, és akar megerősíteni a Vele való szeretetkapcsolatunkban. Ha Istennek ezt a békességét még nem kaptuk meg Jézus Krisztus személyében, akkor merjünk Őelé bátran odaállni és elkérni Tőle, Ő odaadja azt nekünk ígérete szerint. Ha pedig szívünk és gondolataink a velünk történő dolgok miatt elbizonytalanodnak Isten irántunk való szeretetében, akkor fogadjuk meg Pál útmutatását: forduljunk Krisztushoz, és kérjük, hogy emlékeztessen minket az Ő békességére, mert ebben az Ő békességében őriz meg szíveinket és gondolatainkat Őbenne. Isten Szentlelke segítsen ebben az Istenhez fordulásban nekünk, és adja meg, hogy el tudjuk fogadni az Ő akaromát szeretettel és hittel.

Imádkozzunk!

Felséges Urunk, Istenünk, szeretnénk őszinte alázattal Eléd jönni, mint teremtmény a Teremtő elé, mint gyermek az Atya elé, mint szolga a Király elé, és szeretnénk kérni azt Tőled, hogy megláthassuk, Te milyen szeretettel vagy felénk, hogy elhiggyük azt, és ez ne csak szó legyen a szánkban, hanem szívbeli meggyőződés bennünk, hogy

AZ IMÁDSÁG ÉS ISTENNEL VALÓ KAPCSOLATUNK

Te akkor is, amikor nekünk fáj, vagy nem értjük a cselekedeteidet, Te akkor is szeretsz minket.

Köszönjük, hogy az apostol által erre mutatsz rá. Köszönjük, hogy emlékeztetsz arra, hogy Te meg akarsz őrizni Krisztusban kapott békeség által Tebened, szívünket, gondolatainkat. Urunk, kérünk, hogy használd fel imádságainkat, kéréseinket is ebben, és segíts a Te akaratodat, még ha fáj is, szeretettel elfogadnunk és bízni Benned. Ezt a bizalmat kérjük elköltözött szeretünk családja számára, ezt a Te vigasztalásodat, hogy mind jó, amit Te teszel, ahogy majd énekelni is fogjuk. És kérünk, vigasztalj és erősíts bennünket is, és könyörgünk azért, hogy mi se keressünk másnál vigaszt, ne emberi bölcsességekre hallgassunk, ne csak úgy hagyjuk sodródni magunkat, hanem segíts Hozzád szaladnunk, Tőled kérni segítséget, erőt, hitet, bizalmat.

Könyörgünk, hogy könyörülj beteg testvéreinken, akik otthonaikban vagy kórházban vannak, Te légy az ő vigasztalójuk, megerősítőjük, és adj kegyelmed szerint gyógyulást. Könyörgünk az egészségügyben dolgozókért. Áldd meg életüket, napról napra adj nekik erőt, és kérünk, hogy adj szabadítást nekünk a jelenlegi helyzetből, a vírustól is, de még inkább abból a lelki betegségből, amit bűnnek hívsz, ami bizalmatlansággal, hitelenséggel, erőtlenséggel párosul. Köszönjük, hogy Te vagy a mi Szabadítónk, köszönjük, hogy Te önmagadat adtad értünk, és hogy újból és újból a gólgotai keresztre nézve megerősödhetünk az irántunk való szeretetedben.

Kérünk, áldd meg az előttünk lévő időszakot, segíts, hogy az élet visszatérhessen a régi kerékvágásba. Köszönjük, hogy befejeződhetett a templom felújítása, áldd meg majd a munkálatokat még, ami hátra van, és add, hogy testvéri közösségben mielőbb Téged dicsőíthessünk és magasztalhassunk istentiszteleteinken is. Köszönjük, hogy ezt most is megadod a Lélek közössége által, hisz egy test tagjai vagyunk. Könyörgünk, hogy a mi imádatunk, ígédre figyelésünk hadd dicsőítsen Téged.

És kérjük, hogy amit most az Ige bennünk el akart végezni munkát, az valóban gyümölcsként hadd ragyogjon fel mások előtt, és Téged magasztaljon, Hozzád hívjon, vigyen közelebb.

Maradj velünk kegyelmed szerint, ígéreted által minden nap addig, amíg minket is magad mellé veszel, vagy visszajössz az ég felhőin át. Köszönjük, hogy reménységgel nézhetünk arra a napra, bár most is közösségben vagyunk Szentlelked által Veled, de akkor a szemtől szembe látás öröme is a miénk lehet majd. Addig is őrizz naponként a kegyelemben, hitben, vezess bennünket az engedelmesség útján, bukásainkból Te állíts fel, és hogyha eltévelyedünk, Te hozz vissza minket, hű Pásztorunk.

Kegyelmedben bízva kérünk, szent Fiadra nézve, hallgass meg minket!

Ámen.

272,1-2 ének

1. Mind jó, amit Isten téssen, Szent az ő akaratja,
Ő énvélem is úgy tégyen, Mint kedve néki tartja.
Ő az Isten, Ki ínségben Az övéit megtartja, Hát légyen, mint akarja.

2. Mind jó, amit Isten téssen, Ő engemet meg nem csal,
De igaz ösvényen viszen, Én megelégszem azzal,
Hogy kedvében, Kegyelmeiben Ő forgatja dolgomat, Csak rá hagyom magamat.